

Pogled na malo semenišče za domačine v Bukalassi.

Iz Vatikana.

Naši bralci in dobrotniki bodo gotovo z istim veseljem in hvaležnostjo kakor mi čitali sledeče vzpodbujajoče pismo, ki so nam ga poslali Nj. Svetost, naš preljubljeni sv. Oče Pij X., kot odgovor na vezane letnike različnih izdaj „Odmeva iz Afrike“ in „Male afriške knjižnice“, ki jih je na našo prošnjo izročil Nj. Svetosti Nj. Prezvizišenost kardinalni in državni tajnik kot znak naše zvestobe in vernosti.

Segretaria di Stato di Sua Santità.

Gospa grofica!

Izročil sem Njih. Svetosti, v znak Vaše vdanosti in zvestobe, vezane letnike „Odmeva iz Afrike“ in „Afriške knjižnice“, ki jih je v različnih jezikih izdala družba sv. Petra Klaverja.

Sv. Oče, ki so blagohotno sprejeli Vaše darilo, so se zelo pohvalno in vzpodbudno izrazili o tej bogoljubni družbi, ki tako goreče in požrtvovalno deluje za afriške misijone,

ter pošiljajo iz vsega srca, kot poročstvo obilnih nebeških milosti, Vam kakor tudi vsem družbenikom, k Vašim namenom in Vašemu delovanju Svoj očetovski blagoslov.

Zahvaljujoč se za iztis „Odmeva iz Afrike“, ki ste ga podarili meni, Vas prosim, gospa grofica, da blagovolite, da Vam v imenu našega Gospoda izrazim najsrčnejša čuvstva svoje vdanosti in naklonjenosti.

Rim, 19. prosinca 1910.

Gospej grofici
Mariji Tereziji Ledóchowski,
glavni voditeljici družbe sv. Petra
Klaverja, Rim.

R. Card. Merry del Val.

„Mati božja“ v Kakamocki.

Svojim čitateljem priredil **O. Le Scao**, apostolski misijonar.

Ustanovitev. Ko sem se vračal s Francoskega (15. velikega srpana 1908), mi je naročil msgr. Deronet obiskati raztrošene kristjane v starem misijonu Boudiangi. Obenem bi moral tudi obiskati kakamockiško okolico kakor tudi Jako de Madoko. Dva otroka in štirje nosači so me spremljali. S temi in s kompasom v roki sem zapustil Loango dne 23. velikega srpana.

Potoval sem po karavanski cesti do Damnange. Odtod sem krenil severno proti Kakamocki, kamor sem došel po dveh dneh. Imel sem srečo in veselje, da sem prvi oznanjeval veselo vest rešenja v krajih: Monjna, Kinanga, Mjamba, Mboma in Kivoko. V Kakamocki sem se odpočil dva dni pri nadzorniku in ravnatelju C. P. K. N.

Zdaj pa zopet naprej v kraljestvo neznanega! Po dveh urah sem prišel skozi tri majhne vasi k poglavarju okraja Notilon - Mamba ter sem se mu predstavil. Razložim glavne resnice naše sv. vere, se malo pokrepčam ter dam znamenje za odhod. S tem pa ni bil nikakor zadovoljen poglavar ter pravi: „Oče, ti ne odpotuješ.“

„Zakaj pa vendar ne?“

„Ker moraš ostati pri nas, mi želimo, da ne odrineš. Saj smo tudi mi ljudje! Ti nam odpotuješ daleč v Tsanguis, v Kongnis, Pounous, da ondi poučuješ, nas pa zametuješ! Ti bi raje otroke poučeval? Tukaj jih je tudi dosti!“

„Dobro,“ mu odgovorim, „kje pa je vendar vaša deca?“

„Ostani samo to noč pri nas in jutri dopoldan boš jih videl več kot 30 otrok in vse boš lahko poučeval.“

„Mož beseda! Kaj velja, da jih ne spraviš skupaj 30 otrok?“

Medtem so nosači začudeni, da smejo še en dan počivati, pripravljali stanovišče na prostem, jaz pa sem se napotil z domačim zamorcem v vas, da jo natančneje ogledam. Ob petih sem se vrnil izmučen in niti najmanj se nisem veselil svojega izleta, akoravno mi je jako ugajal sprejem v vaseh, ki sem jih obiskal.

Ravnoisti večer sem razlagal krščanski nauk ter sem ob enem doživel veselje, da sem krstil staro ženo, Njombe po imenu. V nebesih jo bodele našli kot Ano-Marijo.

Drugi dan sem opazil okoli 9. ure prihajati otroke po 2—3 skupaj in ni še minula 11. ura in že jih je bilo 28. Kar so domačini trdili, je bilo vendar res. Precej obljuden je ta kraj, ali vasi ležijo daleč druga od druge. Ali ni bilo torej umestno, da sem se oziral na poglavarjeve prošnje? In ravno raditega sem se moral ozirati na te ljudi, ker leži ta kraj na meji Kakamocke in reka Kuilou je prav ugodna za vožnjo. Kakamocka namreč družijo ljudstva notranjih pokrajin z narodi, ki bivajo ob obrežju morja. Leta 1908. ko je bilo vreme prav ugodno, je dospelo okoli 22.000 zamorcev iz notranjih krajin semkaj, da so zamenjavali svoje pridelke s soljo.

Ali ne bi vendar nekoliko vplival misijonar na te ljudi, ki potujejo tu skozi? Mogoče mu obljubijo, da pošljejo svoje otroke v misijon. Občevanje s prebivavci Loange je jako olajšano vsled naklonjenosti C. P. K. N. Ta družba dovoljuje misijonarju prosto vožnjo na svojih majhnih parnikih. Tako je mogoče v enem dnevu dospeti v Loango, medtem ko je po kopnem štiri dni hoda.

Vse te okolnosti sem naznanil pismeno Njihovi milosti apostolskemu vikarju. Poglavar okraja Notilon-Mamba je lastnoročno izročil pismo apostolskemu vikarju v Loangi. Med tem časom sem jaz nadaljeval svoj pot.

Ne malo sem se čudil, ko me dojde po 16. dneh poglavar v Montambi. Sam mi je prinesel odgovor Njihove milosti. Prečastiti gospod mi je dal popolno oblast, da smem milodare, ki se naberejo na Francoskem, uporabiti za nov misijonski okraj v Notilon-Mambi. Kako srečen sem bil, ko sem videl tako obširno polje odprto za svoje delovanje. Pospesil sem svoje potovanje in 24. vinotoka sem bil zopet v Loangi.

Hudoben sovražnik je bil razkačen, ker prodira sv. vera vedno dalje in dalje v njegovo kraljestvo, ter je napravljajl toliko težav, da se mi je dozdevalo, da je ves trud zastonj. Ali Marija je pokazala zopet nanovo, da je nikdar ne kličemo na pomoč brez uslišanja. Ko je bil položaj skoraj obupen — če govorim po človeško —, so jele težave izginjati druga za drugo.

Dne 27. vinotoka sem se napotil s svojim mladim kristjanom v Korilon. Tega mladega spremljevalca sem si kupil na svojem potovanju po notranjih krajinah. Dne 28. sem dospel na parniku v Kakamocko in 29. sem že bil v Notilon-Mambi. Tukaj najdem že majhno utico, katero so mi postavili dobri domačini. Osem zamorcev sem si najel takoj za 5 K mesečne plače in opoldan sam začel označevati sv. vero.

Dne 1. listopada na praznik Vseh svetnikov sem prvič daroval sveto mašo v Notilon-Mambi in ta daritev je bila prva, ki se je darovala Najvišjemu v teh krajih.

Dne 14. listopada sem spaval že v svojem domovanju. Utica je 14 m dolga in 4 m široka. Razdeljena je v tri dele: majhna sobica, kapelica in v sredini učilnica. V nedeljo se odstrani zastor med učilnico in kapelico in tako postane kapelica večja.

Ana Marija Njombè. Na večer 10. listopada sem izvedel, da je ubogo Ano Marijo pred štirimi dnevi njen lastni sin zapodil v gozd, ker jo je zatožil malikovavec, da je pojedla dušo Miavona, ki je pred kratkim umrl. Naročim svojim delavcem, da jo poiščejo. Tisoče in tisoče izgovorov jim je služilo da jim ni trebalo iti iskat uboge žene. Vso noč je deževalo, kakor da bi iz škafa lilo in nisem mogel zatisniti očesa. Misel na nesrečnico, da umrje od gladu, ali da jo raztrgajo divje živali, me je mučila in stiskala kakor mora. Navsezgodaj sem se napotil z dvema delavcema v gozd, da jo poiščem. Kakih 10 minut od svojega stanovanja se mi je nudil strašen prizor. Pod drevesom je ležalo človeško telo brez vsake obleke, ali bolje rečeno okostje. Usta, nos, ušesa so bila polna muh. Na tisoče majhnih belih črvičev je razjedalo njene oči in po glavi je mrgolelo vse polno golazni in vendar je še živel to okostje. S palico sem moral zagroziti svojima spremljevalcema, da sta zanesla to okostje v mojo utico.

Ves moj trud, da bi ohranil življenje strašno razmearjenemu telesu je bil zaman. Ana Marija je izdihnila po nekaj urah svojo dušo, ne da bi prišla k zavesti.

Novo božje delo je bilo najprej blagoslovljeno, obenem se je ustanovilo pokopališče, ki že ima svojo priprošnjico v

nebesih. Brez vsakega dvoma je duša te ženske, ki je pred par tedni prejela sv. krst, zveličana. Saj je umrla kot mučenica, žrtev peklenške vraže.

Ko je izvedel poglavar o tem zločinu, je ostro kaznoval zločinca. Neusmiljeni sin in malikovavec sta bila obsojena na dve leti prisilne delavnice in pet let se ne smeta povrniti v domovino. Nauk je jako zdrav, kajti od tega časa sem ni več slišati o zastrupljenju z „Ubamdonom“. Pravični zamorci v deželi dihajo zopet prosto.

Organizacija. Dne 25. listopada so se otvorile šole; 35 otrok je prišlo k pouku. V nedeljo popoldan so prišli z manjokom ter so se vračali v četrtek zjutraj po pouku domov. Polagoma je naraščalo število učencev, 7 sem jih pa vendar moral odsloviti. Zdaj znaša število učencev 53.

V nedeljo je 80–150 oseb pri sv. maši. Po sv. opravilu je enourni pouk in tako bodo prebivavci v kratkem času znali poglavitne resnice sv. vere in na tak način bode krščevanje umirajočih mnogo olajšano.

Uspehi. Nekaj dni po mojem prihodu me je posetil neki kristjan iz Malembe. Vsled ugodnih okoliščin, katere pa mi niso znane, je bil v misijonu Loangi vzgojen za kristjana. Pripovedoval mi je, da je oženjen in njegova žena še poganka. Po kratkem razgovoru sem ga uveril, da v kratkem času spravi svojo zadevo v red. Pridno je prihajal s svojo ženo ob nedeljah k službi božji. Jaz sem to priložnost uporabil ter sem poučeval njegovo ženo v sv. veri. Meseca svečana sem jo že krstil ter blagoslovil njuno zvezo.

Mnogokrat sem moral odpotovati v Loango spovedovat, ker so bili moji sobratje v Nsensi zadržani; moral sem torej namesto njih obiskati krščansko občino v Bandijangi. Tukaj sem se mudil cel mesec. Ni mi žal, kajti uspeh mojega potovanja je bil ta, da sem spovedal 39 domačinov, 22 sem jih pripravil za sv. obhajilo, dva sem krstil na smrtni postelji enemu sem podelil sveto poslednje olje in tisočim nevernikom sem oznanjal sv. vero. 25 otrok sem moral, ki bi imeli priti na misijon v Kakamocko, odsloviti.

Resnici na ljubo še moram omeniti, da sem bil v smrtni nevarnosti V Kindoundi (okraj Pounous, kjer nočejo ničesar slišati o davkih) me je hotel domačin ustreliti, ker me je imel na sumu, da sem izterjatelj davkov; nazadnje sem se vendar srečno rešil nevarnosti.

Vkljub večkratni moji odsotnosti napreduje delo „Matere božje“. Na praznik Vnebovzetja sem krstil 13 otrok. 30 se jih je oglasilo in so tudi znali katekizem in vendar sem samo tistim podelil sv. krst, ki so znali očenaš, češčenamarijo in zapovedi. To pa sem storil raditega, da sem povečal vnemo za sv. vero.

Obisk. Meseca sušca je obiskal premilostljivi škof naš misijon v Notilon-Mambi. Štiri dni je ostal pri nas. Kakor na vsa, kega, ki prvokrat obiše ta kraj, okolica in kraj napravi slab vtis-tudi ni bil kaj posebno zadovoljen prevzvišeni, ker so vasi pre-več oddaljene druga od druge.

V nedeljo po sv. maši je zahteval škof od poglavarjev, da v teku petih mesecev vasi združijo, drugače se mora misijon usta-iti. Ni še minul mesec mali srpan, ko so se že naseljevali našiv ljudje in stavili kočice ob reki Loughniauki. Kakih 35 minut od Kakamocke se reka zasuče in ondi je prav lična ravnina. Tukaj so se sedaj naselili prebivalci Notilon-Mambe.

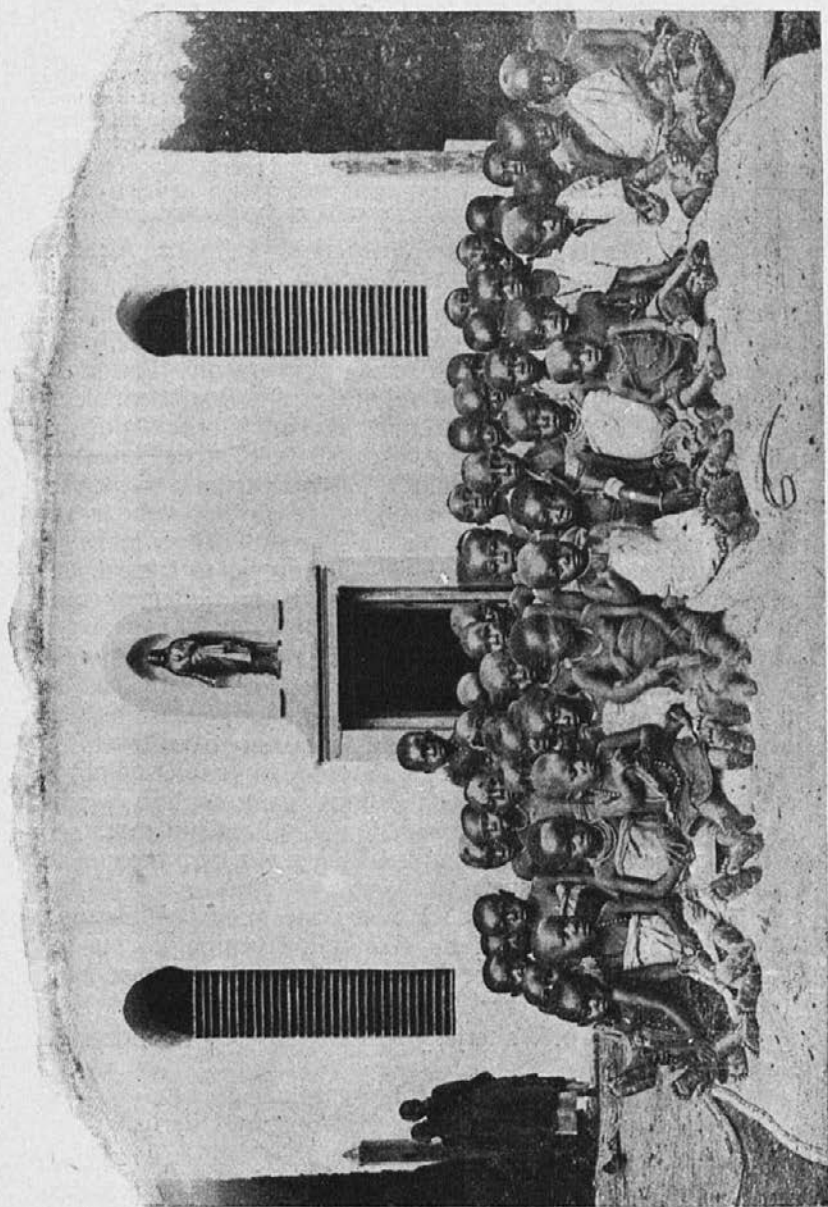
Upanje. Kake 3-4 kilometre okrog nove postojanke je sedaj 15 vasi. Velike važnosti za to naselbino je to, da domačini lahko oddajo svoj manjok ter si prihranijo prenašanje te teže sem in tja. Jaz mislim, da ni treba več na to misliti, da bi se zopet povrnili v stara bivališča, ker so se ondi naselili drugi prebivalci.

Ancelovo podjetje v Touli (2 uri hoda od Kakamocke) in Sargosovo v Magni (3 ure od Kakamocke) vzdržuje 600 delavcev. Sčasoma se bodo tudi ti ljudje - in podjetnika želita to - naselili s s.ojimi družinami v naši bližini. Tukaj se govori, da mislijo upeljati rastlino kakao v Kakamocki. Ako se pomisli, da se bo ta rastlina jako naglo razširila ter bode tako vedno večje in večje število delavcev potrebno za obdelavanje ter se bode obenem v Touli in Magni udomačila, tedaj lahko sklepamo, da se bode prebivalstvo pomnožilo.

Delo „Mater božje“ v Kakamocki lahko z velikim upanjem zre v boljšo bodočnost, vendar pa mu manjka dveh reči za uspešen razvoj. Prvič primanjkuje nam sobrata, da bi tem lažje obiskoval vasi, ne da bi trpel pri tem šolski pouk. Drugič so pripomočki tako pičli, da je skoraj nemogoče otroke, ki pridejo od daleč, sprejeti. Za vsakega otroka bi zadostovalo 60 fr. Za nekaj let bi se otroci povrnili v svojo domovino ter tako pripravljali pot misijonarju. Nekateri pa bi prevzeli službo katehista in misijonar bi imel to nalogo, da obiše včasih krščansko občino ter jo tudi vodi.

Trdno upam in sem prepričan, da bode Mati božja tudi tukaj pokazala svojo pomoč s tem, da se premagajo glavne ovire. Ne sme se slišati, da bi novokrščeni in katehumeni zaman vsak večer molili v ta namen: „Santa Maria, Mama Nzambi, tu sam-bila Jezu.“

DLG

Otroci (takozvani izrodki) iz misijona Mhonda.

Gobavi Dionizij ali črni „Job“.

„Pošiljam Vam tukaj pismo“, piše o. Munsch iz apostolskega vikariata Bagamoyo, „našega bivšega gojenca Dionizija, ki se je pred dvema letoma poročil in katerega se je lotila gobava bolezen. Vedno je bil dober katoličan, a v šoli najbolj nadarjeni učenec. Zaradi njegovega izvrstnega znanja nemščine ga je obdaril okrajni glavar gospod Spieth. Mogoče bodo te vrstice zanimale naše misijonske prijatelje, ker prav lepo kažejo, da je tudi duša ubogega zamorca sposobna za vzvišena čuvstva naše sv. vere.

Očetu Munsch v Mhondi (nemška vzhodna Afrika).

Srčen pozdrav tebi, ki si moj oče, moj gospod, moj svetovavec! Pozdravljam te, vodnika moje duše jaz – Dionizij.

Poln sem ran, ki mi povzročajo strašno trpljenje in bolečine. Jokal bi in tožil, ali to ne pomaga nič. Prenašati hočem vse bolečine voljno, ki mi jih pošilja Bog. Sem sicer še mlad, ali vendar je potrebno, da mi Gospod pošilja trpljenje, ali še bolj potrebno je, da se veselim trpljenja.

Pred očmi imam, dragi oče, našega prednika – Joba; imel je veliko premoženje; vse mu je služilo, vendar ni postal ošaben, ker je vedel, da pošilja vse dobro le Bog. Bil je zvest služabnik Gospodov! Ali Bog ga je izkušal, če bode pozabil na njega; vzel mu je vse, dal mu je le trpljenje in rane. Job pa je vse pretrpel voljno.

Nad Bogom se ni jezil, služil mu je še zvesteje. Poglej, jaz sem mlad, z veseljem moram sprejeti od Boga poslano mi trpljenje, da ne pozabim, da je On moj stvarnik. Če hočemo zaslužiti večno veselje, moramo mnogo pretrpeti.

Poslušaj, moj oče, besede Pavlove, ki pravi: „Dobro je oči odpreti in pogledati na kvišku, da ne spimo; kajti naše potovanje na zemlji je vedno krajše.“ Pomisliti moramo tudi: mlad sem še, trpeti moram, kajti Vsemogočni me lahko kmalu pokliče s tega sveta.

To so moje besede, oče! Sedaj me manj bolijo rane. Moja žena mi je pravila, da ti ni nič omenila, da me je hotela obiskati tukaj v Kwe Kuguru. To je storila napačno, pa saj nisi užaljen?

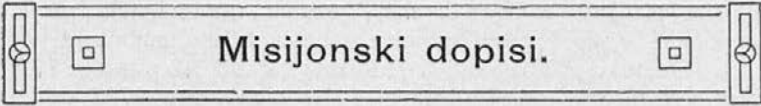
Pozdravljam o. Walterja, Jožefa Bischofberger, mizarja, brata Osvalda.

Molite zame, ker me tepe božja roka.

Pozdravljam tudi mizarjevo Gabrielo in Hilarija.

Dionizij.

Pripis: Žal, da je gobava bolezen tako razširjena v Nguru-pogorju; še bolj razsaja v pogorju Ulnguru. V gobavem domu pri Bagamoyo je 50 bolnikov. Prihodnji teden pride zopet baje 30 bolnikov. Toda žal, da ti bolniki rajši ostanejo doma med svojci, ki nimajo takšnega strahu pred to boleznijo kakor mi Evropejci.

 Misijonski dopisi.

Apostolski vikariat Stanleyev slap.

Gotovo bode zanimalo naše čitatelje poročilo, katero je poslal škof Grizon o svojem potovanju naši glavni voditeljici. Nj. Vzvišenost piše iz Romée, dne 28. vel. srpana 1909 sledeče:

V Afriko sem se povrnil čez Vzhodno obal. Brüssel sem zapustil 7. prosinca in 10. sem stopil v Marzelju na ladjo; 15. sušca sem prekorlačil mejo Kongo in 20. vel. travna sem se, potem ko sem obiskal vzhodne in zahodne pokrajine svoje škofije, vrnil k Sv. Gabrielu nazaj. Vrnil sem se, da sem sprejel odlične goste: Belgijskega kraljeviča Alberta, grofa Turinskega in prvega ministra naših kolonij, gospoda Kienkien. Od tedaj sem obiskal že tudi južni del vikariata in ravno sedaj sem končal svoja dušnopastirska potovanja. Ker moram čakati na čoln, imam ravno priložnost, da Vam poročam na kratko. Skoro celo leto sem na potovanju; moje bivanje v Evropi je bilo le potovanje. Svoje bivališče Sv. Gabriel sem zapustil lani velikega travna, vkrcal sem se na Atlantski ocean in sedaj sem se vrnil čez Indijsko morje zopet na staro mesto. Ta večna vožnja me je torej ovirala, da nisem mogel prej pisati.

Morda bi radi vedeli, koliko časa da se potrebuje za potovanje po Afriki v smeri ravnika.

Od Mombasse do Port Florence ob jezeru Viktorja (angleška-vzhodna Afrika) 2 dneva in 2 noči z železnico. Od Port Florence do Enteble (prevoz čez jezero s parnikom) 24 ur. Od Enteble do Stanley Ville (Uganda v Toro pokrajinah Alberta Edvarda in Ituri) 67 dni s karavano. Od Stanley Ville do Atlantskega morja (belgijski Kongo) 15 dni s parnikom in z železnico.

Torej 85 dni, ako se potuje neprenehoma. Tukaj so namreč različne ovire, najhujša pa bolezen, kar pa ni čudno; 67 dni po pekočem solncu in močvirnatih gozdih potovati je pač vse-kako mučno.

Vendar pa je potovanje po teh pokrajinah zelo razvedrilno. Prelepe gore, katerih sneženi vrhovi mično lesketajo v južnem solncu. Temna jezera z rožastimi in vijoličastimi valovi,* nepre-

* Voda v jezeru Katwe na podnožju Kuenzori je vijoličasta in ga loči le en grič od jezera Albert Edvard, katero pa je višnjevo.

gledne planjave v Ugandi, stari gozdovi razveseljujejo pogled popotnika. Kako prijetne spomine zapušča takšno potovanje.

Statistiko vikariata od 1. rožnika 1908 do 30. prosinca 1909 sem sestavil tako: 1377 krstov, 1016 birmancev, 3733 velikonočnih obhajancev. Krščanskih družin je 1604, živih katoličanov 5969 in katehumenov 7193.

V tekočem letu smo izgubili tudi dva izvrstna misijonarja, preč. o. Wulfers, ki je bil superior našega misijona Avalenli, ter preč. o. Farinelle, superiora misijona Bent. Prvi je utonil v reki „Ngayn“. Kot dober plavač je hotel pomagati nekemu zamorcu, a v vrtincu sta utonila oba. O. Farinelle pa je umrl za mrzlico ravno ko je došel v Evropo, kamor je šel iskat zdravja.

Na dan Marijinega vnebovzeta sem bil pri Sv. Gabrielu. Da ste bili, gospa grofica, z nami, gotovo bi Vam bile stopile solze veselja v oči pri pogledu na procesijo, katere se je udeležilo čez 2000 novokrščencev. Prav iz srca so prepevali hvalo nebeški Kraljici.

Priporočam sebe in svoj misijon Vaši molitvi. Čeravno pošilja Bog misijonarjem mnogo veselja, jim nudi mnogokrat tudi kelih trpljenja.

Različno.

Katekizem zamorci zelo čislajo. „Oni kristjani,“ piše o. Baltazar iz Kilomeni 25. kimavca 1909, „ki vzamejo tudi na stare dni katekizem v roko, da se utrdijo v verskih resnicah, so ravno dobri vztrajni katoličani.“ Posnemajmo tudi mi ta lepi zgled, dragi čitatelji!

Kratka misijonska poročila.

Zopet lakota! Od 14. mal. srpana smo prejeli sledeče poročilo: V severni Rodeziji, kjer deluje neutrudljivi misijonar o. Torrend, je sledilo po zadnji veliki suši l. 1908. — vsled katere je moralo mnogo ljudi umreti lakote — nenavadno močno deževanje, ki je uničilo vso žetev in razdejalo velike nasade bombaževca, ki ga je naš misijonar zasadil z velikim trudom in katerega pridelek je že prej zastavil. Prišel je čas nove

lakote in obenem za misijonarja čas stiske in bede. Daleč na okoli pozivljajo poglavarji svoje podložnike, naj pošiljajo otroke samo na katoliške postaje, — ali o. Torrend jih ne more sprejeti. „S solznimi očmi“, nam, piše „zapiram vrata pred temi otročiči; prej so bežali, če so me že od daleč zagledali, sedaj me pa ne prestando prosijo pouka in dela.“ Kdo nam pride v tej dušni in telesni stiski na pomoč?

O. Häfliger, O. S. B., se je 10. mal. travna vrnil zdrav in vesel v Madibiro. Potovanje od Daresalama do Madibire, ki je prej trajalo 4 tedne, je dovršil v dveh tednih. Do Morogora, t. j. 250 km, se je namreč lahko peljal po vlaku, ki pa vozi mnogo počasneje kot v Evropi. „Zanimivo je bilo gledati,“ tako piše dne 14. vinotoka naši glavni voditeljci, „kako je vsakikrat, ko je začel vlak voziti v breg, skočil zamorec s stroja, bežal naprej in trosil z lopato pesek na tračnice, potem pa zopet skočil na stroj.“ Od Morogora naprej do Gleisspitze (15 km od Kilose) se je peljal približno 65 km v tovrnem vlaku. Potlej je moral do

Madibire potovati peš. Pota za karavane so bila vsepovsod v najboljšem redu. Čez Mageberg peljejo celo udobno zgrajene serpentine. Po štirinajstdnevnom potovanju so dospeli popotniki v vojaško postajo Iringo in po dveh dneh v Madibiro. Tukaj se dviguje med misijonskimi hišami krasna cerkev. Z velikim trudom zgrajene stavbe so v veliki nevarnosti, da jih ne poplavi reka Ndambela, ki naraste ob času deževanja 50 do 70 m široko in 3 m visoko. Zato je treba kmalu napraviti kamenit jez, ki naj bi zadrževal reko v stari strugi. Troški za to prepotrebno podjetje bi znašali 2000 rupijev (4000 K).

Iz dnevnika glavne voditeljice družbe sv. Petra Klaverja.

Rim, 15. prosinca; sobota. Obiskali so nas preč. oo. glavni predstojnik misijonarjev brezmadežnega srca Marijinega (očetje iz Scheuta), Mortier in Cambier, predstojnik gornjega Kassai v belgijskem Kongo. O. Cambier nam je povedal marsikaj zanimivega o tem težavnem misijonu v sredini Afrike. Med drugim nam je tudi zagotovil, da ima (žal!) mnogo priložnosti, odkupovati sužnje; kupčija s sužnji je namreč vkljub prepovedi še zelo razširjena. Od njega smo tudi izvedeli, da brat msg. Janssensa, tajnika kongregacije vernih, že 13 let deluje v svoji prefekturi. Žal, da nas bode Cambier zapustil že prihodnji ponedeljek; počakal bode še namreč na mašo-zadušnico za belgijskega kralja, ki se bode služila v sikstinski kapeli; nato se povrne v Belgijo. Radi bi ga drugače prosili za predavanje na podlagi fotografij.

18. prosinca; torek. Apologetično predavanje msgr. Janssensa v „Cenacolo“. Z ozirom na današnji praznik, svetega Petra stol, je predaval o edinosti Cerkve, ki se opira na primat Petrov. Želeli bi pač, da bi bili ta govor poslušali vsi evropski privrženci „proč od Rima“, kakor tudi nesrečni o. Bartoli, ki je pred enim letom javno dvomil o primatu.

26. prosinca; sreda. Obisk novoizvoljenega predstojnika sinov Najsvetejšega Srca iz Verone, o. Viaenello. Prečastiti oče me je spomnil mojega prvega obiska v misijonski hiši

v Veroni, kjer je bil tedaj vzgojitelj novincev in umrl o. Mologni, D. J., predstojnik hiše. Šestnajst let je minilo od tedaj — dolga doba, čas razvoja za družbo sv. Petra Klaverja, veriga veselja in žalosti, katerih se človek s hvaležnim srcem spominja.

30. prosinca; nedelja. O. Burtin, glavni voditelj belih očetov, mi je prinesel nekaj zvezkov in razglednic „mučenikov v Ugandi“, ki bodo, ako bode delo tako lepo napredovalo, mogoče že čez štiri leta priseti med blažene. Katoliški zamorci v Ugandi se zelo veselijo, da bodo njihovi bratje deležni te časti. Dva katoliška ministra sedanjega kralja že sedaj hranjmeta, da bodeta lahko k tej slavnosti v Rimu na lastne stroške potovala.

3. svečana; četrtek. Predvčerajšnjim 1. svečana je bilo v Vatikanu v prisotnosti svetega očeta glavno zborovanje za obrede, na katerem so kardinali, prelati, svetniki izrazili svoje mnenje o izrednih čednostih prečast. o. Marije Pavla Libermann, ustanovnika kongregacije očetov Sv. Duha. Želeti bi bilo, da bi se tudi ta obravnava glede kanonizacije kmalu začela! Libermann bi bil prvi krščen jud, ki bi bil povzdignjen k tej časti. Koliko blagoslova bi pač to prineslo temu nesrečnemu rodu! Ustanovil je kongregacijo, katere namen je, reševati duše zamorcev; upajmo zato tudi mi posebne njegove priprošnje.

Zapiski družbe sv. Petra Klaverja.

Podružnica v Bratislavi. 13. prosinca ob 8. ur zvečer je bilo v dvorani gostišča sv. Neže mesečno zborovanje dobrotnikov, ki se je združilo tokrat z zvezo katoliških žen. Predaval je g. nadučitelj Hoffmann. Zborovanje je bilo prav dobro obiskano.

Oddajalnica Solothurn. 10. svečana. Pri mesečnem zborovanju je preč. g. Stocker z ozirom na članek glavne voditeljice družbe sv. Petra Klaverja v 1. zvezku „Marijine zastave“ „Misijonsko dete Marijine kongregacije“ predaval o družbi sv. Petra Klaverja in o Marijinem češčenju.

* „Marijina zastava“, glasilo Marijinih kongregacij, urejuje o. Harrasser, D. J. Dunaj I. Kanisiusgasse 12; upravništvo: Dunaj IX./4., Lustkandlgasse 41. 12 zvezkov. Cena 2'60 K.

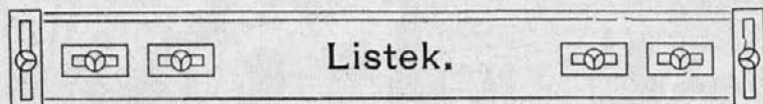
Kaj je družba sv. Petra Klaverja?

Družba sv. Petra Klaverja je družba, ki pomaga podpirati afrikanke misijone. Ustanovljena je bila z izrecnim dovoljenjem Leona XIII., l. 1894. in l. 1902. od sv. stolice odobrena. Vodi jo kongregacija „Propaganda“ v Rimu.

Namen družbe je, razširjati kraljestvo božje v Afriki, reševati duše ubogih zamorcev in odkupovati sužnje.

Glavna opora te družbe pa je ženski zavod, katerega članice — tudi pomožne misijonarke za Afriko imenovane — se posvetijo izključno delu za afrikanke misijone. Njihovo delovanje podpirajo zunanji člani in podporni udje (letni donesek K 2.—).

Za sprejem kot podporni ud se pošlje svoje ime in naslov z letnim doneskom družbi sv. Petra Klaverja, Solnograd, Dreifaltigkeitsgasse 12 ali pa kakšni podružnici. Nato se dobi sprejemnica in svetinja podpornega uda.

Kakšne vtise napravi potovanje po Evropi na afrikankega katehista?

Zapisal o. Zappa, apost. prefekt na Slonovi obali.

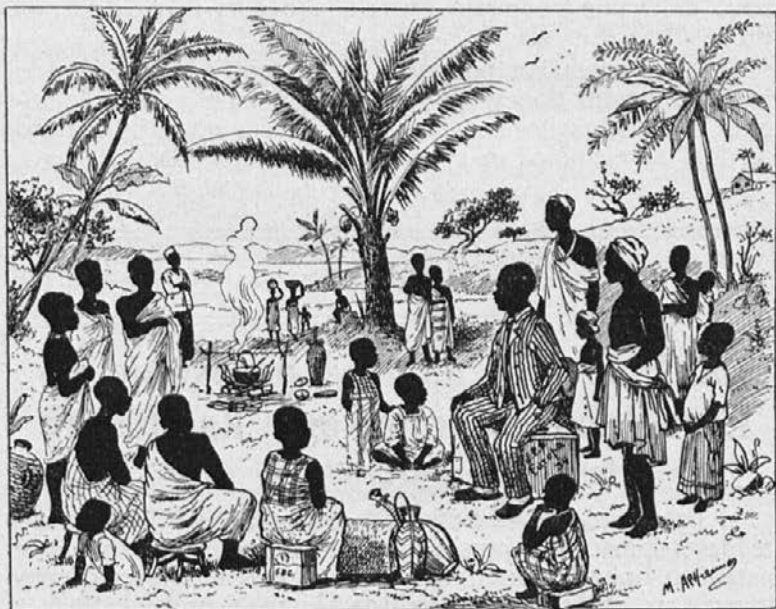
Prepričan, da se tudi naši evropski čitatelji zanimajo za naše domače, afrikanke katehiste, hočem kolikor mogoče natančno opisati, kakšen vtis da je napravilo evropsko potovanje na afrikankega katehista, ki se je podal l. 1905. z menoj v Evropo. Njegovi vtisi, kakor se bode te sami prepričali, niso sicer vedno umestni — še več — na vsak način popolnoma drugačni kakor bi si Evropejec mislil!

Pripovedoval bodem tako, kakor sem slišal pogovore, v katerih se je moj črni prijatelj trudil odgovoriti na tisoč in tisoč vprašanj, ki so mu jih stavili domačini. Vprašanja kakor odgovori bodo vsaj nekoliko pokazali, kako daleč da so njihove misli in življenje različne od misli Evropejcev, tako daleč, da nimajo niti besed, niti primerov, s katerimi bi izrazili svoje vtise.

Toliko v pojasnilo, a sedaj naj govori katehist:

„Vidijo tudi belokožci luno?“

„Da, vidijo jo; ali belokožec je niti ne pogleda; samo midva, oče in jaz, sva jo gledala, da bi izračunala, kako dolgo da že potujeva. Belokožci imajo ponoči toliko svetilk po ulicah, da se prav nič ne brigajo za luno; ni jim mar ne za njeno rojstvo, ne za njeno smrt. A za mene je bilo veselje gledati mesec na vzhodu; dan za dnevom sem opazoval, da se večja, medtem ko požira zvezde; opazoval sem polno luno; nato se je vedno manjšala, ker ni hotela več jesti, vsled česar je morala slednjič popolnoma izginiti. Nestrpno sem pričakoval druge, ki naj bi nadomestila prejšnjo. Vzel sem luno, z luno tudi zvezde tigr, ovna, strelca (Orionovo

Jakob, katehist, pripoveduje svojim rojakom o Evropi.

znamenje), da bi izvedel, kdaj da bodete sekali gozd za nove nasade, kdaj kurili, kdaj sejali turško rž. Po ulicah gori na stotine in stotine lučic; nekatere so bele kakor solnce, druge zopet krvavordeče ali zelene; so pa tudi barve kakor je palmovo olje; vse te lučce pa ne žgo tako oči kakor luna . . .“

„In solnce?“

„Tudi solnce imajo; toda našemu je le podobno v tem da je okroglo. Vi gledate njega in ono vas, ali vendar ne žge.

Pa saj tudi ves čas, kar sem bival v njihovi deželi, ni stalo nobenkrat nad mojo glavo in noge niso nikdar stopile na celo senco. Res ne vem, kakšno da je to njihovo solnce. Vendar pa belokožci bežijo pred njim, kakor mi pred svojim ob času neviht pred deževnim časom. Da, videl sem celo može, ki so se skrivali v senci dreves, dočim sem se jaz tresel od mraza; nikdar bi ne bil verjel, da so to storili radi solnca, ako bi mi tega ne bil zatrdil oče. Kako sem se tedaj temu smejal! ...

A za mene je bilo veselje gledati mesec na vzhodu.

„Ali so belokožci res veliko številnejši od nas, kakor nam pravijo očetje?“

Na to vprašanje je naš katehist dolgo majal z glavo, z jezikom pokajoč, roko pa pritisne k ustnicam, kakor bi hotel pokazati, da ne more odgovoriti; slednjič vendar izgovori zopet:

„Koliko nas je, nas zamorcev? Koliko ljudi je v naši deželi, v našem kraljestvu? Kaj so naša mesta s svojimi, po grmovju raztrošenimi kočami? Opazujte dolge, brezkončne črte potujočih mravelj, ki nas mnogokrat preženejo iz naših bivališč, ste jih morda že kdaj šteli?“

„Kdo bi to mogel?“

„Ste morda šteli tujce, ki so se na hudičevi praznik gnetli po naših ulicah? Ste šteli morda vsaj one, ki prihajajo na semenj ki se vrši vsak četrti dan v Azabi? Takšna je gnječa vse dni po ulicah evropskih mest. Greste zjutraj iz hiše — vse mrgoli od ljudi; greste zvečer — množica vas ovira pri hoji; da, še ponoči so ulice polne ljudi. O, belokožci! belokožci! Naša mesta?! Toda, ako pri nas plešejo v enem delu mesta, se li ne sliši že po vseh mestnih delih? no, v njihovih mestih ni tako; postavi vse ljudi naših rdečih tal skupaj, za vse bode prostora v enem njihovem mestu!“

(Dalje prih.)

Popolni odpustek

ki ga lahko dobijo udje družbe sv. Petra Klaverja meseca velikega travna.

1. velikega travna, na praznik sv. apostolov Filipa in Jakoba.

15. velikega travna, na binkoštni praznik.

Pogoji: Vreden prejem zakramenta sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obiskanje cerkve in molitev po namenu sv. očeta za razširjanje sv. vere,

Vsak prvi torek v mesecu daruje eden vlč. misijonarjev v Afriki eno sv. mašo za žive in mrtve ude.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.